

„Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare”

29 mai 2008

Gili Cârstea

Reiau astăzi ideea valoroasă a lui Teodor, din articolul de ieri, referitoare la sfârșitul Marii Strigări a îngerului al treilea.

În pasajul din Review and Herald, sora White spune că Marea Strigare a început prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, apoi întărește această declarație afirmând că descoperirea aceasta este „începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul.”

Când studiem articolele și scrisorile ei din acea perioadă, observăm că ea definea fără excepție solia 1888 ca fiind solia îngerului al treilea. Ea înțelegea că această solie se va dezvolta, devenind solia „celuilalt înger,” acela din Apocalipsa 18.

Expresia „Marea Strigare” provine dintr-un concept al doctrinei sanctuarului, prezent în pilda cu fecioarele (Mat 25:1-13), și voi explica imediat acest lucru.

Mișcarea milerită a produs o mare redeșteptare în America, descoperind că cele 2300 de seri și dimineți se încheie în 1844. Din expresia „apoi sfântul locaș va fi curățit,” ei înțelegeau că Hristos revine spre a curăți pământul de păcat.

Hristos nu a venit, entuziasmul s-a stins, dar grupul rămas credincios acelei schițe profetice a continuat să studieze doctrina sanctuarului, sperând să găsească motivele dezamăgirii din 1844. Speranțele lor au fost răsplătite cu lumină din cer. Hristos nu urma să vină pe pământ, așa cum speraseră ei. El a intrat la „nuntă,” adică a început lucrarea de curățire a sanctuarului ceresc, care se desfășura în două faze: Ștergerea păcatelor celor morți în Hristos, și ștergerea păcatelor celor vii, membrii ultimei generații a poporului lui Dumnezeu, oameni care L-au urmat pe Hristos atunci când El și Tatăl au părăsit tronul din Sfânta și au intrat în Sfânta Sfintelor.

Acest moment extrem de important al istoriei sacre a fost prezentat în viziunea cu cele două tronuri [aici], în care este zugrăvit în expresii clare evenimentul din 1844 și urmările lui.

Când Hristos a intrat în Sfânta Sfintelor, se spune că El a intrat acolo “la nuntă,” spre a primi împărăția. Intrând acolo, El a spus celor care L-au urmat să aștepte puțin. De ce? Deoarece El avea de făcut mai întâi lucrarea de curățire a

celor morți în Hristos. În lipsă, prin copia perfectă a ființei lor ce se afla stocată pe serverele cerești – mai precis, pe Serverul ceresc – acei oameni au beneficiat de o lucrare de curățire, de ștergere a păcatelor din caracterul lor, și au fost, într-un anumit sens, sigilați. Copia lor din cer a fost pregătită pentru o viitoare unire cu natura divină, la înviere.

Cei care L-au urmat pe Hristos în Sfânta Sfintelor urmau să aștepte ca lucrarea de ștergere a păcatelor celor morți să fie încheiată, ca apoi să vină rândul lor, adică Ziua Ispășirii pentru cei vii.

Milerii nu au înțeles aceste lucruri. Ei au crezut că venirea Mirelui din pildă este sinonimă cu revenirea lui Hristos, iar închiderea ușii odăii de nuntă înseamnă închiderea harului. Ei au socotit că marea strigare de la miezul nopții – “Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare” – este solia pe care o dădeau ei lumii, că Hristos revine în 1844.

Dar era greșit. Pilda nu vorbea despre revenirea glorioasă a lui Hristos, ci despre venirea Lui “la nuntă,” acea parte a nunții care îi privea pe cei în viață. Solia milerită urmărea, dacă era înțeleasă corect, să fie anunțul glorios că cerul a început curățirea sanctuarului ceresc, ștergerea păcatelor celor morți în Hristos, începând cu Adam și Eva.

Credincioșii urmau să-L însoțească pe Hristos până la ușa sanctuarului, și să aștepte acolo o scurtă perioadă de timp, până se va realiza ștergerea păcatelor celor morți în Hristos.

Așa s-a și întâmplat. Pionierii adventiști L-au urmat pe Hristos în Sanctuar, chiar dacă ei prin curățirea Sanctuarului înțelegeau mai degrabă o lucrare de judecată, de verificare a cărților din cer, care se ocupă deocamdată de cei morți. Dar oricum, ei L-au urmat pe Hristos, și așteptând ca judecata să treacă la cei vii au descoperit o bogăție de lumină venind din Sanctuar: Sabatul, perpetuitatea legii, starea omului în moarte, reforma sanitară, dar mai ales și deasupra tuturor, conceptul magistral al mării controversate, care clarifica o mulțime de concepții greșite despre caracterul lui Dumnezeu întreținute de Biserica Filadelfia, din care ieșiseră.

În 1888 Domnul a trimis din Sanctuar mesajul că judecata, ștergerea păcatelor celor morți în Hristos, s-a încheiat. Cu câțiva ani înainte de 1888, El trimisese o avertizare solemnă: “Curând, nimeni nu știe cât de curând, judecata va trece la cei vii” (GC 490). Venise timpul pentru Marea Strigare, și ea se găsea în solia neprihănirii lui Hristos. Biserica trebuia să afle că Hristos a avut o neprihănire care provenea din fuziunea celor două naturi, umană și divină, și că El este modelul divin pentru ultima generație.

Dar frații noștri din poziții de răspundere nu au permis soliei să avanseze până la acest punct. Ea a rămas doar “începutul” luminii. Și totuși, aceea era lumina care urma să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu. Nu s-a schimbat pe parcurs, și nu se poate schimba. Ea se dezvoltă acum chiar sub ochii noștri, și

suntem teribil de întristați observând cum se împlinește profeția făcută la scurt timp după Minneapolis:

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890).

„În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării” (RH 22 dec 1890).

„Lumina strălucește; ea nu va fi, și nu poate să fie eclipsată. Ea va continua să strălucească tot mai puternic până în ziua aceea mare; dar cei care își închid ochii să nu o vadă, urechile să nu o audă, și își împietresc inimile ca să nu primească razele de lumină ale cerului, vor fi lăsați să meargă în întuneric; iar cel care merge în întuneric nu știe încotro se îndreaptă. El crede că merge pe cărări sigure, deși se amăgește singur” (The EGW 1888 Materials, 1142).

Prin urmare, Marea Strigare începută în 1888 prin descoperirea neprihăririi lui Hristos va avea o încheiere glorioasă. Chemarea „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare” anunță biserica despre iminența ștergerii păcatelor pentru cei vii și unirea lor cu natura divină. Ei trebuie să pășească împreună cu Hristos în odaia de nuntă, în locul Prea Sfânt al noului legământ, unde cele două naturi, umană și divină, se unesc.

Noi am întors spatele acestei mărețe realizări a cerului, și am alergat la tronul din Sfânta, unde entuziasmul gloatelor ne dădea impresia că acolo se manifestă puterea cea mare a lui Dumnezeu. De 120 de ani tot încercăm să încheiem lucrarea lui Dumnezeu cu lumina și puterea pe care o suflă peste noi ocupantul aceluia tron.

Martorul Credincios ne cheamă înapoi la înalta onoare pe care cerul ne-a făcut-o, indiferent ce ar spune savanții lumii. Fără nunta Mielului nu există nici Ploaie Târzie, nici căderea Babilonului, nici decret duminical, nici semnul fiarei, nici timpul strâmtorării, nici plăgile, nici a doua venire a lui Hristos. Nu vor exista decât scamatoriile diavolului, încercând să imite lucrarea lui Hristos și fabricând copii grotești ale evenimentelor pe care le așteptăm, precum Casa Credinței [aici], Operațiunea Ploaie Globală [aici], Strong City [aici], și alte asemenea năzbâtii.

Începutul Marii Strigări devine chiar sub ochii noștri sfârșitul Marii Strigări, o ultimă invitație din partea cerului de a veni la nuntă, de a păși pe calea consacrată de pașii lui Hristos către locul unde Dumnezeu și omul se întâlnesc. Prin solia neprihăririi lui Hristos, cerul spune chiar astăzi: „Iată mirele, ieșiți-I în întâmpinare!”

Fecioarele înțelepte vor auzi invitația, indiferent cât de puternic va fi bruijul confuziei doctrinale în care se scufundă tot mai mult scumpa noastră biserică.